

הלכות קרבן פסח פרק ט

א. כל אוכל מן הפסח אינו אוכל אלא בחבורה אחת, ואין מוציאין ממנו מן החבורה שיאכל בה. והמוציא ממנו כזית בשר מחבורה לחבורה בלילי חמשה עשר לוקה, שנאמר "לא-תוציא מן-הבית מן-הבשר חוצה" (שמות יב, מו): והוא שיניחו בחוץ שהוצאה כתובה בו, כשבת; לפיכך צריך עקירה והנחה, כהוצאת שבת. ואין מוציא אחר מוציא בפסח שפיון שהוציאו הראשון, נפסל.

ב. מן האגף ולפנים, כלפנים; ומן האגף ולחוץ, פלחוץ; והאגף עצמו, שהוא עבי הפתח פלחוץ. החלונות ועבי הכותלים, כלפנים; הגגים והעליות, אינן בכלל הבית.

ג. בשר הפסח שיצא חוץ לחבורתו, בין בזדון בין בשגגה נאסר באכילה; והרי הוא כבשר קדשי קדשים שיצא חוץ לעזרה, או בשר קדשים קלים שיצא חוץ לחומת ירושלים שהכל טרפה, ולוקין על אכילתו כמו שבארנו במעשה הקרבנות.

ד. אבר שיצא מקצתו חותך הבשר ויורד עד שהוא מגיע לעצם, וקולף את הבשר: כל שבפנים יאכל, וכל שבחוץ ישרף. וכשהוא מגיע לעצם, חותך בקופים, אם היה שאר קדשים; ואם היה פסח שאסור לשבר בו עצם, קולף עד הפרק, ומפרק האבר שיצא מקצתו מן הפרק, ומשליכו לחוץ.

ה. שתי חבורות שהיו אוכלות בבית אחד צריכה כל חבורה מהן לעשות לה הקף, שנאמר "מן-הבשר חוצה" (שמות יב, מו): מפני השמועה למדו, שצריך לתן לו חוצה למקום אכילתו. ואלו הופכין את פניהן הלוך ואוכלין, ואלו הופכין את פניהן הלוך ואוכלין כדי שלא יהו מערבבין.

ו. היו המים שמוזגין בו יינם באמצע הבית, בין שתי החבורות כשהשמש עומד למזג, קופץ את פיו ומחזיר את פניו, עד שמגיע אצל חבורתו, ואחר כך אוכל מה שבפיו: שאסור לאכל בשתי חבורות. ומתן לפלה להחזיר פניה מבני חבורתה, ואוכלת מפני שהיא בושה לאכל בפניהם.

ז. שתי חבורות שנפרצה מחצה מביניהן, אינן אוכלין; וכן אם היתה חבורה אחת, ונעשית מחצה ביניהן אינן אוכלין, עד שתסתלק: שאין הפסח נאכל בשתי חבורות, ואין נעקרין מחבורה לחבורה.

ח. בני חבורה שנכנסו שלוש מהן או יתר לאכל פסחן, ולא באו שאר בני חבורה אם נכנסו בשעה שדרך בני אדם לאכל הפסחים, וחזר המעורר לכלן על השאר ולא באו הרי אלו שנכנסו אוכלין עד שישבעו, ואין ממתינים לשאר. ואפלו באו המתאחרין אחר כך, ומצאו אלו השלושה שאכלו הכל אינן משלמין להן דמי חלקם; אבל אם נכנסו שנים בלבד, הרי אלו ממתינים.

ט. במה דברים אמורים, בשעת פניסתן לאכל. אבל בעת שנפטרינן, אין אדם צריך להמתין לחברו; אפלו גמר אחד בלבד מלאכל יצא, ואינו צריך להמתין.

י. המאכיל כזית מן הפסח, בין מפסח ראשון בין מפסח שני, למשמד לעבודה זרה, או לגר תושב או שכיר הרי זה עובר בלא

תַּעֲשֶׂה; וְאִינוּ לֹקֶה, אֲבָל מִכִּין אוֹתוֹ מִכַּת מְרֻדוֹת. ו"בֶּן-נָכָר" (שמות יב, מג) הָאֱמֹר בַּתּוֹרָה, זֶה הָעוֹבֵד אֶל נָכָר; וְאִין מְאֲכִילִין מִמֶּנּוּ לַגּוֹי, אֲפֹלוּ גֵר תּוֹשֵׁב אוֹ שְׂכִיר שְׁנֶאֱמַר "תּוֹשֵׁב וְשְׂכִיר, לֹא-יֹאכֹל בּוֹ" (שמות יב, מה).

יא. עָרַל שְׂאֵכֵל כְּזִית מִבֶּשֶׂר הַפֶּסַח לֹקֶה, שְׁנֶאֱמַר "כָּל-עָרַל, לֹא-יֹאכֹל בּוֹ" (שמות יב, מח): ו"בּוֹ" הוּא, שְׂאִינוּ אוֹכֵל; אֲבָל אוֹכֵל הוּא מִצָּה וּמְרוֹר. וְכֵן מִתֵּר לְהֵאֲכִיל מִצָּה וּמְרוֹר לְגֵר תּוֹשֵׁב, וּלְשְׂכִיר.

יב. כָּשֶׁם שְׁמִילַת בָּנָיו וְעַבְדָּיו מְעַכְּבֵת אוֹתוֹ מִלְּשַׁחַט הַפֶּסַח כֶּךָ מְעַכְּבֵת אוֹתוֹ מִלֶּאֱכֹל, שְׁנֶאֱמַר "וּמִלֶּתֶּה אֹתוֹ, אֲזִי יֹאכֹל בּוֹ" (שמות יב, מד). פִּיֶּצֶד: קָנָה עֶבֶד אַחֵר שֶׁנִּשְׁחַט הַפֶּסַח, אוֹ שֶׁהָיָה לוֹ בֶּן שְׁלֹא הִגִּיעַ זְמָנוֹ לְהַמּוֹל אֲלָא אַחֵר שְׁחִיטַת הַפֶּסַח הָרִי זֶה אֲסוּר לֶאֱכֹל, עַד שְׁיִמּוֹל אוֹתָן.

יג. וְכִיֶּצֵד יִהְיֶה הַבֵּן רְאוּי לְמִילָה אַחֵר שְׁחִיטַת הַפֶּסַח, וְלֹא יִהְיֶה רְאוּי קֹדֶם שְׁחִיטָה כְּגוֹן שֶׁחֲלָצְתוּ חֲמָה שְׁצָרִיךְ שְׁבַעַת יָמִים מֵעַתָּה לְעַת מִיּוֹם הַבְּרִיאָתוֹ, וּכְגוֹן שֶׁכָּאֲבָה עֵינָיו וְנִרְפְּאָת אַחֵר שְׁחִיטָה, אוֹ שֶׁהָיָה טְמֵאִים וְנִקְרַע אַחֵר שְׁחִיטַת הַפֶּסַח וְנִמְצָא זָכָר.

הַלְבוּת קָרְבֵן פֶּסַח פָּרָק י

א. הַשׁוֹבֵר עֶצֶם בַּפֶּסַח טָהוֹר הָרִי זֶה לֹקֶה, שְׁנֶאֱמַר "וְעֶצֶם, לֹא תִשְׁבְּרוּ-בּוֹ" (שמות יב, מו); וְכֵן נֶאֱמַר בַּפֶּסַח שֵׁנִי, "וְעֶצֶם לֹא יִשְׁבְּרוּ-בּוֹ" (במדבר ט, יב). אֲבָל פֶּסַח שְׂבָא בְּטִמְאָה אִם שְׂבָר בּוֹ עֶצֶם, אִינוּ לֹקֶה: מִפִּי הַשְּׁמוּעָה לְמַדּוֹ "לֹא תִשְׁבְּרוּ-בּוֹ" בְּטָהוֹר, לֹא בְּטִמְאָה.

ב. אֶחָד הַשׁוֹבֵר אֶת הָעֶצֶם בְּלֵיל חֲמִשָּׁה עָשָׂר, אוֹ שְׁשֹׁבֵר בּוֹ עֶצֶם מִבְּעוֹד יוֹם, אוֹ שְׁשֹׁבֵר אַחֵר כְּמָה יָמִים הָרִי זֶה לֹקֶה; לְפִיכֶךָ שׁוֹרְפִין עֲצָמוֹת הַפֶּסַח בְּכֹלֵל הַנוֹתֵר מִבִּשְׂרוֹ, כְּדִי שְׁלֹא יִבּוֹאוּ בָּהֶן לִידֵי תַקְלָה.

ג. אִין חִיבִין אֲלָא עַל שְׁבִירַת עֶצֶם שֵׁישׁ עָלָיו כְּזִית בֶּשֶׂר, אוֹ שֵׁישׁ בּוֹ מוֹחַ; אֲבָל עֶצֶם שְׂאִין בּוֹ מוֹחַ, וְשְׂאִין עָלָיו כְּזִית בֶּשֶׂר אִינוּ חִיב עַל שְׁבִירָתוֹ. הִיָּה עָלָיו כְּזִית בֶּשֶׂר, וְשֹׁבֵר הָעֶצֶם שְׁלֹא בְּמָקוֹם הַבֶּשֶׂר חִיב, אֵף עַל פִּי שֶׁהַמָּקוֹם שְׁשֹׁבֵר פָּנוּי מִבִּשְׂרוֹ. וְהַשׁוֹבֵר אַחֵר הַשׁוֹבֵר בְּעֶצֶם אֶחָד, לֹקֶה. הַשׁוֹרֵף עֲצָמוֹת וְהַמְחַתֵּךְ גִּידִים, אִינוּ חִיב מִשּׁוּם שְׁבִירַת עֶצֶם.

ד. פֶּסַח שֶׁהוּא נָא אוֹ מִבְּשָׁל, וְשֹׁבֵר בּוֹ אֶת הָעֶצֶם לֹקֶה: אֲפֹלוּ נִפְסַל בְּטִמְאָה וְיִצְיָאָה וְכִיּוֹצֵא בָהֶם, יֵשׁ בּוֹ אֲסוּר שְׁבִירַת הָעֶצֶם. בְּמָה דְּבָרִים אֲמוּרִים, בְּשֶׁהִיתָה לוֹ שְׁעַת הַפֶּשֶׁר, וְנִפְסַל; אֲבָל אִם לֹא הִיתָה לוֹ שְׁעַת הַפֶּשֶׁר, כְּגוֹן שֶׁנִּתְפַּגֵּל בְּמַחְשַׁבַת הַזְּמַן אוֹ בְּמַחְשַׁבַת שְׁנוּי הַשֵּׁם אִין בּוֹ מִשּׁוּם שְׁבִירַת הָעֶצֶם. שְׁבֵר עֶצֶם הָאֲלִיָּה אִינוּ לֹקֶה, שֶׁהָרִי אִינָה רְאוּיָה לֶאֱכִילָה.

ה. הַסְּחוּסִים שֶׁהֵם כְּמוֹ עֲצָמִים רַפִּים, הָרִי אֵלּוּ מִתְרִין לֶאֱכֹלָן. הִיָּה גְדִי קֶטָן וְרַךְ, שֶׁעֲצָמוֹתָיו רַפִּים לֹא יֹאכֹל אוֹתָן, שְׁזֶה שׁוֹבֵר עֶצֶם; וְאִם אֲכֹל, לֹקֶה שְׂאֶחָד הַשׁוֹבֵר עֶצֶם קָשָׁה, אוֹ הַשׁוֹבֵר עֶצֶם רַךְ. זֶה הַכֹּלל: כָּל שְׁנֶאֱכֹל בִּשְׁוֹר הַגְּדוֹל אַחֵר שִׁיתְבְּשָׁל

הוא שמתר לאכל כנגדו מן הגדי הרך אחר צליתו, כגון ראשי כנפים והפסוסים.

ו. גידין הרפין שסופן להקשות אף על פי שהן ראויין לאכילה עתה, ונאכלין בפסח אין נמנין עליהן. ונמנין על מוח שבראש, מפני שיכול להוציאו בלא שבירת עצם; ואין נמנין על מוח שבקלית, והוא העצם הסתום משני ראשיו שהרי אינו יכול להוציאו, אלא בשבירת עצם.

ז. כשאדם אוכל את הפסח, חותך את הבשר ואוכל, וחותך את העצמות מן הפרק, ומפרקן אם רצה; וכשיגיע לגיד הנשה, מוציאו, ומניחו עם שאר הגידים והעצמות והקרומות, שיוצאין בשעת אכילה שאין מנקין אותו כשאר הבשר, ואין מחתכין אותו, אלא צולין אותו שלם. ואם חתכו חתכות חתכות, כשר והוא, שלא יחסר אבר.

ח. וצריך אדם להשתדל שלא ישאיר מבשר הפסח עד בקר, שנאמר "לא-תותרו ממנו, עד-בקר" (שמות יב, י); וכן בשני נאמר, "לא-ישאירו ממנו עד-בקר" (במדבר ט, יב). ואם השאיר ממנו, בין בראשון בין בשני עבר בלא תעשה; ואינו לוקה על לאו זה שהרי נתק לעשה, שנאמר "והנותר ממנו עד-בקר, באש תשרפו" (שמות יב, י).

ט. כשמקריבין את הפסח בראשון, מקריבין עמו שלמים ביום ארבעה עשר מן הבקר או מן הצאן, גדולים או קטנים, זכרים או נקבות, ככל זבחי השלמים. וזו היא הנקראת חגיגת ארבעה עשר; ועל זה נאמר בתורה, "וזבחת פסח לה' אלהיך, צאן ובקר" (דברים טז, ב).

י. אימתי מביאין עמו חגיגה זו, בזמן שהוא בא בחל ובטהרה ובמועט. אבל אם חל יום ארבעה עשר להיות בשבת, או שבא הפסח בטמאה, או שהיו הפסחים מרבים אין מביאין עמו חגיגה, ואין מקריבין אלא הפסחים בלבד.

יא. חגיגת ארבעה עשר רשות, ואינה חובה; והיא נאכלת לשני ימים ולילה אחד, ככל זבחי שלמים. ואסור להניח מבשר חגיגת ארבעה עשר ליום השלישי, שנאמר "ולא-ילין מן-הבשר, אשר תזבח בערב ביום הראשון לבקר" (דברים טז, ד); מפני השמועה למדו שזו אזהרה למניח בשר חגיגת ארבעה עשר ליום ששה עשר שנאמר "לבקר", עד בקר שליום השני. והמותיר, אינו לוקה; אלא ישרף הנותר ממנה, כשאר הנותרים.

יב. בשר חגיגה שעלה עם הפסח על השלחן, וכל התבשילין העולים עמו על השלחן מתבערין עמו, ואינן נאכלים אלא עד חצות כפסח עצמו: גזרה, מפני התערבות.

יג. מה בין פסח ראשון, לפסח שני: הראשון אסור בחמץ בבל יראה ובבל ימצא, ואינו נשחט על חמץ, ואין מוציאין ממנו חוץ לחבורה, וטעון הלל באכילתו, ומביאין עמו חגיגה, ואפשר שיבוא בטמאה אם נטמא רב הקהל טמאת מת כמו שבארנו.

יד. אבל פסח שני חמץ ומצה עמו בבית, ואינו טעון הלל באכילתו, ומוציאין אותו חוץ לבית אכילתו, ואין מביאין עמו חגיגה, ואינו בא בטמאה. ושניהם דוחין את השבת, וטעונין

הִלֵּל בַּעֲשִׂיתָן, וְנֹאכְלִין צָלִי בְּבֵית אֶחָד עַל מִצֵּה וּמְרוֹר, וְאֵין מוֹתִירִין מֵהֶן, וְאֵין שׁוֹבְרִין בָּהֶן אֶת הָעֵצִים.

טו. וְלָמָּה לֹא יִשְׁוֶה הַשָּׁנִי לְרֹאשׁוֹן לְכָל הַדְּבָרִים, מֵאַחַר שֶׁנֶּאֱמַר "כָּכָל-חֻקַּת הַפֶּסַח, יַעֲשׂוּ אֹתוֹ" (במדבר ט, יב) לְפִי שֶׁפֶּרֶשׁ בּוֹ מְקַצֵּת חֻקֹּת הַפֶּסַח, לְלַמֵּד שֶׁאֵינוֹ שׁוֹוֶה לְרֹאשׁוֹן אֲלֵא בַּדְּבָרִים שֶׁנִּתְפָּרְשׁוּ בּוֹ; וְהֵם הַמִּצְוֹת שֶׁבְּגוּפוֹ, וְהֵם חֻקֹּת הַפֶּסַח שֶׁכָּלֵל.

טז. זֶה שֶׁנֶּאֱמַר בַּמִּצְרִים שִׁילְקַח הַפֶּסַח מִבְּעָשׂוֹר, וְשֶׁהוּא טָעוֹן הַגָּעַת דָּם בְּאֶגְדַּת אֲזוּב לְמִשְׁקוֹף וּלְשֵׁתֵי הַמְּזוּזוֹת, וְשִׁיאֲכַל בַּחֲפֹזוֹן אֵין אוֹתָן הַדְּבָרִים נוֹהֲגוֹת לְדוֹרוֹת, וְלֹא נַעֲשׂוּ אֲלֵא בַּפֶּסַח מִצְרִים בְּלִבָּד.

הַלְבוֹת חֲגִיגָה

יז. בְּכָלֶלן שֵׁשׁ מִצְוֹת אַרְבַּע מִצְוֹת עָשָׂה, וּשְׁתֵּי מִצְוֹת לֹא תַעֲשֶׂה; וְזֶה הוּא פָּרִטָן: (א) לְהִרְאֹת פָּנֵי ה'; (ב) לְחַג בְּשִׁלוֹשָׁה רִגְלִים; (ג) לְשִׁמַּח בְּרִגְלִים; (ד) שֶׁלֹּא יִרְאֶה רִיקָם; (ה) שֶׁלֹּא יַעֲזוּב לְוִי מִלְשִׁמְחוֹ וּלְתֵת לוֹ מִתְּנוּתוֹ בְּרִגְלִים; (ו) לְהַקְהִיל אֶת הָעָם בַּחֲג הַסִּפּוֹת בְּמוֹצָאֵי שְׁמֻטָּה. וּבְאֹר מִצְוֹת אֵלּוּ בַּפָּרָקִים אֵלּוּ.

הַלְבוֹת חֲגִיגָה פָּרָק א

א. שְׁלוֹשׁ מִצְוֹת עָשָׂה נִצְטוּוּ יִשְׂרָאֵל בְּכָל רֶגֶל מִשְׁלוֹשָׁה רִגְלִים, וְאֵלּוּ הֵן: הִרְאִיָּה, שֶׁנֶּאֱמַר "יִרְאֶה, כָּל-זְכוּרָךְ" (שמות כג, יז; שמות לד, כג; דברים טז, טז); וְהַחֲגִיגָה, שֶׁנֶּאֱמַר "תַּחֲגֵּל לַה' אֱלֹהֶיךָ" (דברים טז, טז); וְהַשְׁמִיחָה, שֶׁנֶּאֱמַר "וְשִׁמַּחְתָּ, בַּחֲגֶךָ" (דברים טז, יד).

ב. הִרְאִיָּה הָאֲמוּרָה בַּתּוֹרָה הוּא שִׁירְאָה פָּנִיו בַּעֲזָרָה בְּיוֹם טוֹב הִרְאִישׁוֹן שְׁלַחָג, וְיָבִיא עָמוּ קָרְבֵּן עוֹלָה בֵּין מִן הָעוֹף בֵּין מִן הַבְּהֵמָה. וּמִי שֶׁבֹא לַעֲזָרָה בְּיוֹם רֹאשׁוֹן, וְלֹא הָבִיא עוֹלָה לֹא דִּיּוֹ שֶׁלֹּא עָשָׂה מִצְוַת עָשָׂה, אֲלֵא שֶׁעָבַר עַל מִצְוַת לֹא תַעֲשֶׂה: שֶׁנֶּאֱמַר "לֹא-יִרְאוּ פָנַי, רִיקָם" (שמות כג, טו; שמות לד, כ). וְאֵינוֹ לוֹקָה עַל לֹאוֹ זֶה, שֶׁהָרִי לֹא עָשָׂה מַעֲשֶׂה.

ג. הַחֲגִיגָה הָאֲמוּרָה בַּתּוֹרָה הוּא שִׁיקְרִיב שְׁלָמִים בְּיוֹם טוֹב הִרְאִישׁוֹן שְׁלַחָג, כְּשִׁיבּוֹא לְהִרְאֹת; וְהַדְּבָר יָדוּעַ שֶׁאֵין הַשְׁלָמִים בָּאִים אֲלֵא מִן הַבְּהֵמָה. וּשְׁתֵּי מִצְוֹת אֵלּוּ, שֶׁהֵן הִרְאִיָּה וְהַחֲגִיגָה אֵין הַנָּשִׁים חַיְבוֹת בָּהֶן.

ד. הַשְׁמִיחָה הָאֲמוּרָה בְּרִגְלִים הוּא שִׁיקְרִיב שְׁלָמִים יִתֵּר עַל שְׁלָמֵי חֲגִיגָה, וְאֵלּוּ הֵן הַנִּקְרָאִין שְׁלָמֵי שְׁמִיחָה: שֶׁנֶּאֱמַר "וְזָבַחְתָּ שְׁלָמִים, וְאָכַלְתָּ שֶׁם; וְשִׁמַּחְתָּ, לְפָנַי ה' אֱלֹהֶיךָ" (דברים כז, ז). וְנָשִׁים חַיְבוֹת, בַּמִּצְוָה זֹאת.

ה. הִרְאִיָּה וְהַחֲגִיגָה אֵין לָהּ שְׁעוֹר מִן הַתּוֹרָה, שֶׁנֶּאֱמַר "אִישׁ, כְּמִתְּנֵת יָדוֹ, כְּבִרְכַּת ה' אֱלֹהֶיךָ, אֲשֶׁר נָתַן-לְךָ" (דברים טז, יז); אֲבָל מִדְּבָרֵי סוֹפְרִים שֶׁלֹּא יֵהָא קָרְבֵּן עוֹלָת רִאִיָּה פָּחוֹת מִשְׁוֹה מְעָה כֶּסֶף, וְלֹא שְׁלָמֵי חֲגִיגָה פָּחוֹת מִשְׁוֹה שְׁתֵּי כֶּסֶף. וּמִצְוָה לְהָבִיא

כפי עֲשָׂרוֹ, שֶׁנֶּאֱמָר "אִישׁ, כְּמִתְנַת יָדוֹ". שְׁלָמִי שְׂמִיחָה, לֹא נִתְּנוּ חֻכָּמִים בְּהֵן שְׁעוֹר.

ו. בַּעַת שִׁיעָלָה אָדָם לִירוּשָׁלַיִם לְחַג אִם הָיוּ בְּיָדוֹ קָרְבָּנוֹת הָרִאִיָּה, אוֹ יַעֲלֶה עִמּוֹ כֶּסֶף לְקִנּוֹת בּוֹ הַקָּרְבָּן. וְאִם אֵין בְּיָדוֹ כֶּסֶף, לֹא יָבִיא שׁוּוֹהוּ; אֲפֹלוּ הָיָה בְּיָדוֹ שׁוּוֹה כֶּמָּה זְהוּבִים, אֲסוּר לוֹ לַעֲלוֹת רִיקָם בְּלֹא כֶּסֶף וְלֹא קָרְבָּן. וְלָמָּה אֲסוּר שִׁיעָלָה בְּיָדוֹ שׁוּוֹה כֶּסֶף גְּזֵרָה שְׂמָא לֹא יִמָּצֵא לְמִכֹּר, אוֹ שְׂמָא יִמָּצֵאוּ הַמַּעֲוֹת סִיגִים.

ז. מִי שֶׁלֹּא הִקְרִיב בְּיוֹם טוֹב הָרִאשׁוֹן עוֹלֹת רֵאִיתוֹ וְשְׁלָמִי חֲגִיגָתוֹ, הָרִי זֶה מִקְרִיבֵן בְּשָׂאֵר יָמוֹת הָרָגֶל: שֶׁנֶּאֱמָר "שִׁבְעַת יָמִים, תִּחַג לָהּ" (דְּבָרִים טז, טו) מְלַמֵּד שֶׁכָּל רֵאוּיִין לְחִגִּיגָה, וְכָל תְּשֻׁלוּמֵי רִאשׁוֹן הֵם. וּמַצֹּה לְהַקְדִּים, וְלִהְיוֹת בְּרִאשׁוֹן; לֹא הִקְרִיב בְּרִאשׁוֹן, בֵּין שׁוֹגֵג בֵּין מְזִיד יִקְרִיב בְּשֵׁנִי. וְכָל הַמֵּאֲחֵר הָרִי זֶה מְגֻנָּה, וְעָלָיו נֶאֱמָר "נוֹגֵי מִמּוֹעֵד אֲסַפְתִּי" (צִפְנִיָּה ג, יח). עֲבַר הָרָגֶל וְלֹא חָג, אֵינוֹ חַיֵּב בְּאַחֲרִיּוֹתוֹ; וְעַל זֶה וְכִיּוֹצֵא בּוֹ נֶאֱמָר, "מַעֲוֹת, לֹא-יֻכָּל לְתַקֵּן" (קוֹהֶלֶת א, טו).

ח. מִי שֶׁלֹּא חָג בְּיוֹם טוֹב הָרִאשׁוֹן שֶׁלְּחַג הַסְּכּוֹת, חוֹגֵג אֶת כָּל הָרָגֶל, וּבְיוֹם טוֹב הָאַחֲרוֹן, שֶׁהוּא שְׂמִינִי; וְאַף הַשְּׂמִינִי, תְּשֻׁלוּמֵי רִאשׁוֹן הוּא. וְכֵן מִי שֶׁלֹּא חָג בְּיוֹם חַג הַשְּׁבוּעוֹת, חוֹגֵג כָּל שִׁבְעָה, וַיֵּשׁ לוֹ תְּשֻׁלוּמִין, כָּל שֵׁשֶׁת הַיָּמִים שֶׁלֹּאֲחֵר חַג הַשְּׁבוּעוֹת; וְדָבָר זֶה מִפִּי הַשְּׂמוּעָה נֶאֱמָר, שֶׁחַג הַשְּׁבוּעוֹת כִּחַג הַמַּצּוֹת לְתִשְׁלוּמִין.

ט. עוֹלֹת רֵאִיָּה וְשְׁלָמִי חֲגִיגָה, אֵינָן דוֹחִין לֹא אֶת הַשִּׁבְתָּ וְלֹא אֶת הַטְּמֵאָה, לְפִי שְׂאִין לָהֶן זְמַן קְבוּעַ, כְּקָרְבָּנוֹת הַצֶּבֶר: שְׂאִם אֵינוֹ חוֹגֵג הַיּוֹם, חוֹגֵג לְמַחֵר כִּמּוֹ שְׁבַּאֲרָנוּ. אֲבָל דוֹחִין אֶת יוֹם טוֹב; וְאַף עַל פִּי שְׂאִין מִקְרִיבִין בְּיוֹם טוֹב נִדְרִים וְנִדְבּוֹת, מִקְרִיבִין עוֹלֹת רֵאִיָּה וְשְׁלָמִי חֲגִיגָה וְשְׁלָמִי שְׂמִיחָה, שְׂאִין אֵלוֹ נִדְרִים וְנִדְבּוֹת, אֲלֹא חוֹבּוֹת.

י. כְּשֶׁמִּקְרִיב הַמִּקְרִיב עוֹלֹת רֵאִיתוֹ וְשְׁלָמִי חֲגִיגָתוֹ וְשְׂמִיחָתוֹ בְּיוֹם טוֹב, סוֹמֵךְ עָלֶיהֶן בְּכָל כּוֹחוֹ כְּדֶרֶךְ שְׁעוּשָׁה בְּשָׂאֵר הַיָּמִים: אֵף עַל פִּי שֶׁסְּמִיכָה אֵינָה מַעֲכָבֶת, כִּמּוֹ שְׁבַּאֲרָנוּ בְּמַעֲשֵׂה הַקָּרְבָּנוֹת, לֹא גִזְרוּ עָלֶיהָ מִשּׁוֹם שִׁבְתָּ. הַמִּפְרִישׁ עוֹלֹת רֵאִיתוֹ וּמֵת, יוֹרְשִׁין חַיִּבִּין לְהַבִּיאָהּ.

יא. מִתֵּר לְהַקְרִיב בְּחֵלּוֹ שְׁלִמּוֹעֵד נִדְרִים וְנִדְבּוֹת שֶׁנֶּאֱמָר "אֵלֶּה תַּעֲשׂוּ לָהּ", בְּמוֹעֲדֵיכֶם לְבַד מִנִּדְרֵיכֶם וְנִדְבָתֵיכֶם" (בְּמִדְבָּר כט, לט), מְכַלֵּל שְׁקָרְבִין בְּרָגֶל. "לְעֹלֹתֵיכֶם" (שם), כְּגוֹן עוֹלֹת מִצְרַע וְעוֹלֹת יוֹלָדָת; "וְלִמְנַחֲתֵיכֶם" (שם), לְהַבִּיא מְנַחַת חוּטָא וּמְנַחַת קִנְאוֹת; "וְלִשְׁלָמֵיכֶם" (שם), לְרִבּוֹת שְׁלָמִי נָזִיר. הַכֹּל קָרְבִּין בְּמוֹעֵד, וְאֵין קָרְבִּין בְּיוֹם טוֹב.

יב. מִי שֶׁהָיוּ לוֹ אוֹכְלִין מִרְבִּין וְנִכְסִים מוֹעֲטִין מִבִּיא שְׁלָמִי חֲגִיגָה מִרְבִּין, וְעוֹלוֹת רֵאִיָּה מוֹעֲטִין; הָיוּ לוֹ אוֹכְלִין מוֹעֲטִין וְנִכְסִים מִרְבִּין מִבִּיא עוֹלוֹת רֵאִיָּה מִרְבּוֹת, וְשְׁלָמִי חֲגִיגָה מוֹעֲטוֹת. הָיָה זֶה וְזֶה מוֹעֵט עַל זֶה אָמְרוּ, לֹא יִפְחַת מִמָּעָה לְעוֹלָה וּשְׁתֵּי כֶּסֶף לְשְׁלָמִים; זֶה וְזֶה מִרְבָּה עַל זֶה נֶאֱמָר, "כְּבִרְכַּת ה' אֱלֹהֶיךָ, אֲשֶׁר נָתַן-לְךָ" (דְּבָרִים טז, יז).